

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Warszawa, 28 lipca 2026 r.
Znak sprawy: RRE.woze.058.2.2026

Pan
Włodzimierz Czarzasty
Marszałek Sejmu RP

Dotyczy: interpelacji nr 18291 w sprawie bezpieczeństwa lokalizacji i funkcjonowania biogazowni rolniczych

Szanowny Panie Marszałku,

W odpowiedzi na interpelację nr 18291 z dnia 8 lipca 2026 r. Pani posłanki Pauliny Matysiak przedstawiam odpowiedzi na zadane pytania, w zakresie posiadanych kompetencji.

- 1. Czy Ministerstwa dostrzegają potrzebę rozszerzenia katalogu organów opiniujących inwestycje w zakresie biogazowni rolniczych o Inspekcję Weterynaryjną, zwłaszcza gdy planowane jest wykorzystywanie substratów pochodzenia zwierzęcego, obornika, gnojowicy, pomiotu drobiowego lub produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego?**

Produkty pozyskane od zwierząt, nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi (np. obornik czyli kał lub mocz zwierząt gospodarskich, innych niż ryby hodowlane czy przeterminowana żywność) stanowią produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego (pupz) lub produkty pochodne (pupz poddane obróbce), a ich zagospodarowanie, w tym wykorzystanie w procesie produkcji biogazu, reguluje rozporządzenie (WE) nr 1069/2009 (1) oraz rozporządzenie (UE) nr 142/2011 (2).

Przepisy unijne są nadrzędne i stosowane we wszystkich państwach członkowskich, w tym w Polsce, a ich przestrzeganie w odniesieniu do wymagań weterynaryjnych ma na

celu ujednolicenie zasad kontroli i nadzoru zapewniającego bezpieczeństwo publiczne oraz zwierząt.

Prowadzenie działalności polegającej na zbieraniu, przewożeniu, obróbce, przetwarzaniu, składowaniu czy wprowadzaniu do obrotu produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych, wymaga stosownej rejestracji lub zatwierdzenia przez powiatowego lekarza weterynarii właściwego terytorialnie z uwagi na miejsce prowadzenia działalności zgodnie z art. 23 i 24 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009 - w zależności od rodzaju czynności wykonywanych z udziałem pupz. Szczegóły dotyczące zgłoszenia w celu rejestracji zakładów i podmiotów oraz wniosku o zatwierdzenie wskazano w art. 58 ustawy o zdrowiu zwierząt (3).

Zgodnie z art. 24 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (WE) nr 1069/2009 biogazownia podlega zatwierdzeniu po spełnieniu wszystkich wymogów określonych w rozporządzeniu (UE) nr 142/2011.

Wymogi dotyczące biogazowni zawarte w załączniku V do rozporządzenia (UE) nr 142/2011 dotyczą m.in. parametrów przekształcania pupz, odpowiedniej odległości od obszarów, gdzie utrzymuje się zwierzęta gospodarskie, obowiązku przekształcania jak najszybciej po ich przybyciu do biogazowni, przewożenia nieprzetworzonych substratów w czystych i odkażonych kontenerach/pojemnikach oraz przechowywania ich w odpowiednich warunkach, wykluczających dostęp ptaków, gryzoni, owadów i innych szkodników.

Podmioty powinny ponadto prowadzić stosowne rejestry dotyczące m.in. ilości przewożonych i przyjmowanych pupz, a także dokumentowania procedur czyszczenia pomieszczeń i sprzętów, czy też zwalczania szkodników, co jest weryfikowane podczas kontroli na miejscu przez Inspekcję Weterynaryjną.

Powiatowy lekarz weterynarii od momentu rejestracji/zatwierdzenia działalności systematycznie kontroluje spełnienie przez podmiot wymogów prawnych dla jej prowadzenia mając na względzie zapewnienie bezpieczeństwa zdrowia ludzi i zwierząt.

W przypadku stwierdzenia niezgodności powiatowy lekarz weterynarii ma prawo zakazać prowadzenia określonego rodzaju działalności, o czym mówi art. 64 ust. 4 i 5 ustawy o zdrowiu zwierząt.

Określone przepisami wymagania weterynaryjne wobec biogazowni, odnoszą się do prowadzonej w tym zakresie formy działalności bez względu na to, czy dany podmiot prowadzi aktywność rolniczą czy pozarolniczą.

W związku ze szczegółowymi unijnymi wymaganiami w stosunku do biogazowni wykorzystujących produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego lub produkty pochodne, MRiRW nie widzi więc potrzeby zmian w zakresie działań czy obowiązków Inspekcji Weterynaryjnej.

2. Czy obecne przepisy nakładają na inwestora obowiązek szczegółowego wskazania rodzaju, ilości, pochodzenia i tras transportu substratów planowanych do wykorzystania w biogazowni rolniczej? Jeśli tak, na jakim etapie postępowania i w jakim zakresie informacje te podlegają weryfikacji?

Wytwórca biogazu rolniczego jest zobowiązany wykorzystywać do wytwarzania biogazu rolniczego wyłącznie substraty wymienione w definicji biogazu rolniczego (4) oraz do przekazywania Dyrektorowi Generalnemu Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa (KOWR) sprawozdań kwartalnych m.in. z ilości oraz rodzaju wszystkich substratów wykorzystanych do wytworzenia biogazu rolniczego (5). Biogazownie rolnicze przyjmujące jako wsad surowce będące odpadami podlegają przepisom ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, w tym obowiązkowi ewidencjonowania odpadów i sprawozdawczości prowadzonej za pośrednictwem systemu pn. Baza Danych o Produktach i Opakowaniach oraz Gospodarce Odpadami (BDO), do której dostęp mają odpowiednie organy, w tym minister właściwy do spraw rolnictwa (6).

Ponadto, zgodnie z art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009 w celu rejestracji podmioty przed rozpoczęciem działalności, powiadamiają powiatowego lekarza weterynarii o wszystkich przedsiębiorstwach lub zakładach, które podlegają ich kontroli, które biorą udział na jakimkolwiek etapie w produkcji, przewozie, obróbce, przetwarzaniu, składowaniu, wprowadzaniu do obrotu, dystrybucji, użyciu lub usuwaniu produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub produktów pochodnych, a także informują o kategorii stosowanych produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub produktów pochodnych podlegających ich kontroli i charakterze czynności wykonywanych z wykorzystaniem produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego lub produktów pochodnych.

Rodzaj produktu, a także jego kategorię podmiot deklaruje we wniosku o zatwierdzenie, o czym mowa w art. 58 ust. 1 ustawy o zdrowiu zwierząt. Zgodnie z art. 24 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009, w zatwierdzeniu działalności określa się więc, czy przedsiębiorstwo lub zakład jest zatwierdzony do prowadzenia czynności z produktami

ubocznymi pochodzenia zwierzęcego lub produktami pochodnymi określonej kategorii czy kilku kategorii.

Z kolei rozporządzenie (UE) nr 142/2011 określa jakie dokumenty powinny towarzyszyć produktom ubocznym pochodzenia zwierzęcego i produktom pochodnym podczas ich transportu.

Zgodnie z rozdziałem III załącznika VIII ww. rozporządzenia podczas transportu między krajami UE produktom ubocznym pochodzenia zwierzęcego towarzyszy dokument handlowy, zgodny ze wzorem zamieszczonym w tym rozporządzeniu. W dokumencie handlowym towarzyszącym przesyłce wskazany jest m.in. rodzaj produktu ubocznego pochodzenia zwierzęcego lub produktu pochodnego, jego ilość, pochodzenie, a także jego odbiorca.

Natomiast w przypadku ich przewozu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, obowiązuje dokument stanowiący załącznik do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie wzoru dokumentu handlowego, w który zaopatruje się produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego i produkty pochodne przy ich przewozie wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (7).

W sytuacji przemieszczania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego między państwami członkowskimi UE, istnieje możliwość wystawiania elektronicznych dokumentów handlowych w systemie TRACES - wymogi w zakresie elektronicznych dokumentów handlowych zostały określone w rozporządzeniu (UE) 2019/1715 (8) dotyczącym systemu zarządzania informacjami w zakresie kontroli urzędowych – IMSOC, którego integralną częścią jest ww. system TRACES.

W przypadku wysyłek do innego państwa członkowskiego UE produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego kategorii 2 (np. obornika), zainteresowany podmiot informuje o tym zamiarze właściwy organ (pod którego nadzorem się znajduje) oraz właściwy organ państwa przeznaczenia (powiatowego lekarza weterynarii w przypadku Polski), zgodnie z art. 48 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009, celem uzyskania stosownej zgody. Zgodnie z załącznikiem VIII rozdziałem III rozporządzenia (UE) nr 142/2011 dokument handlowy musi być wystawiony co najmniej w trzech egzemplarzach (jeden oryginał i dwie kopie). Oryginał musi towarzyszyć przesyłce do ostatecznego miejsca przeznaczenia (powinien zachować go odbiorca).

Dokumenty handlowe (ale też inne dokumenty, w tym świadectwa zdrowia dołączone do przesyłki, jeżeli pochodzi z kraju trzeciego) przechowuje się przez okres co najmniej dwóch lat celem ich przedłożenia właściwemu powiatowemu lekarzowi weterynarii.

Powiatowy lekarz weterynarii podczas systematycznych kontroli urzędowych podmiotu weryfikuje spełnienie m.in. wskazanych powyżej wymagań.

Dodatkowo minister właściwy do spraw rolnictwa wydając pozwolenie na wprowadzenie do obrotu nawozów albo środków wspomagających uprawę roślin (w tym wytworzonych z pofermentu) dokonuje powyższej czynności administracyjnej na podstawie opinii upoważnionych jednostek organizacyjnych, w których poddany ocenie jest również skład surowcowy dopuszczanego do obrotu produktu.

3. Czy Ministerstwa analizowały ryzyka epizootyczne związane z transportem obornika, gnojowicy, pomiotu drobiowego oraz innych materiałów pochodzenia zwierzęcego do biogazowni zlokalizowanych w pobliżu gospodarstw prowadzących hodowlę drobiu lub trzody chlewnej?

Podmioty w kraju czy za granicą wykorzystujące produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego i produkty pochodne znajdują się pod nadzorem odpowiednich organów urzędowych. W przypadku wystąpienia czy podejrzenia wystąpienia niebezpieczeństwa organy urzędowej kontroli podejmują działania mające na celu ochronę zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt.

Ponadto w przypadku prowadzenia biogazowni, art. 29 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009 nakłada wyraźny obowiązek wdrożenia pisemnej procedury lub procedur opartych na systemie analizy zagrożeń i systemie krytycznych punktów kontroli (ang. Hazard Analysis and Critical Control Point - HACCP). Właściwy sposób zagospodarowania produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych nie powinien stwarzać ryzyka rozprzestrzeniania się patogenów. Jednakże opracowanie i wdrożenie systemu HACCP oraz nadzór Inspekcji Weterynaryjnej ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa i monitoring całego procesu przetwarzania ww. produktów, dzięki czemu możliwe jest szybkie reagowanie w przypadku wystąpienia niezgodności i ograniczenie ewentualnego ryzyka rozprzestrzeniania się chorób zakaźnych.

4. Czy planowane są zmiany przepisów, które zobowiązywałyby organ prowadzący postępowanie środowiskowe do zasięgnięcia opinii właściwego powiatowego lekarza weterynarii w przypadku biogazowni wykorzystujących substraty mogące mieć znaczenie dla bioasekuracji?

Inspekcja Weterynaryjna sprawuje nadzór nad wykorzystaniem produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych na zasadach opisanych powyżej. W ocenie MRiRW kompetencje Inspekcji Weterynaryjnej są wystarczające, aby zapobiegać rozprzestrzenianiu się zagrożeń oraz zagwarantować bezpieczeństwo zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt, dlatego resort rolnictwa nie planuje zmian w kwestii zakresu uprawnień posiadanych przez Inspekcję Weterynaryjną.

5. Czy rząd przewiduje doprecyzowanie katalogu substratów dopuszczalnych w biogazowniach rolniczych tak, aby ograniczyć ryzyko przekształcania tych instalacji w zakłady przetwarzania odpadów rolno-spożywczych lub produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego bez adekwatnych zabezpieczeń?

Przepisy rozporządzenia (WE) nr 1069/2009 oraz rozporządzenia (UE) nr 142/2011 dotyczą wszystkich państw członkowskich UE więc katalog produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych dopuszczonych do produkcji biogazu na podstawie ww. przepisów obowiązuje we wszystkich państwach Unii Europejskiej. Ewentualna zmiana katalogu ww. produktów odbywa się na forum unijnym po uzyskaniu opinii państw członkowskich UE.

Dodatkowo wskazać należy, że biogazownie rolnicze mają zawężoną w stosunku do innych biogazowni listę substratów możliwych do wykorzystania do produkcji biogazu rolniczego. Katalog takich substratów został określony w definicji biogazu rolniczego(4). Nadzór nad prawidłowym stosowaniem substratów do produkcji biogazu rolniczego podlega stałej kontroli KOWR.

6. Czy istnieją przepisy lub wytyczne ograniczające dowóz substratów do biogazowni rolniczych z odległych lokalizacji, w tym z zagranicy? Jeśli nie, czy Ministerstwa rozważają wprowadzenie takich ograniczeń lub obowiązku oceny śladu transportowego inwestycji?

oraz

7. Jakie mechanizmy kontroli istnieją w przypadku wykorzystywania w biogazowniach rolniczych odpadów lub produktów ubocznych przywożonych z zagranicy, zwłaszcza na terenach przygranicznych?

Zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2021/632 (9) oraz art. 47 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 (10), każda przesyłka stanowiąca produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego lub produkty

pochodne, przywożona (importowana) z kraju trzeciego (tzn. spoza krajów Unii Europejskiej) na terytorium UE, podlega kontroli urzędowej przez granicznego lekarza weterynarii, w wyznaczonych do tego punktach kontroli granicznej. Jeżeli towar spełnia wymagania przywozowe jest dopuszczony przez granicznego lekarza weterynarii do obrotu w UE.

Zasady przywozu produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego wskazano w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 142/2011.

W rozdziale II, załącznika XIV tego rozporządzenia określono wymagania dla przywozu ubocznych produktów pochodzenia zwierzęcego do wykorzystania m.in. w biogazowniach.

Przesyłki ww. produktów przywożone na terytorium Unii Europejskiej muszą:

- pochodzić z państwa trzeciego dopuszczonego do eksportu do UE danego produktu (wymienionych w kolumnie „Wykazy państw trzecich” w tabeli 2, sekcji I, rozdziale II, załącznika XIV do rozporządzenia (UE) nr 142/2011);
- pochodzić z przedsiębiorstwa lub zakładu zatwierdzonego lub zarejestrowanego przez właściwy organ kraju trzeciego pochodzenia oraz dopuszczonego do eksportu na terytorium UE (lista takich zakładów znajduje się na stronach internetowych Komisji Europejskiej);
- zostać zaopatrzone w świadectwo zdrowia, o którym mowa w kolumnie „Świadectwa i wzory dokumentów” w tabeli 2, sekcji I, rozdziale II, załącznika XIV do rozporządzenia (UE) nr 142/2011.

W przypadku, gdy przesyłka pupz nie spełnia wymagań przywozowych określonych w prawie, graniczny lekarz weterynarii nie dopuszcza towaru do obrotu na terytorium Unii Europejskiej oraz stosuje katalog działań przewidzianych w art. 66 rozporządzenia (UE) 2017/625 (m.in. odesłanie towaru czy jego zniszczenie).

Zgodnie z art. 25 rozporządzenia (UE) nr 142/2011 zabroniony jest przywóz do UE i tranzyt przez jej terytorium następujących pupz:

- nieprzetworzonego obornika;
- niepoddanych obróbce piór i części piór oraz pierza;
- wosku pszczelego w postaci plastrów miodu.

Podmioty wysyłające, przewożące lub przyjmujące produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego lub produkty pochodne zobligowane są do prowadzenia rejestru wysyłek i powiązanych dokumentów handlowych lub świadectw zdrowia, chyba, że zostały z tego obowiązku zwolnione przez właściwego terytorialnie powiatowego lekarza

weterynarii, zgodnie z art. 21 ust. 2 akapit drugi lub zgodnie ze środkami wykonawczymi przyjętymi na mocy art. 21 ust. 6 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1069/2009.

8. Czy przy udzielaniu publicznego wsparcia finansowego dla biogazowni rolniczych, w tym ze środków NFOŚiGW, uwzględniane są kryteria dotyczące lokalnego pochodzenia substratów, skali transportu, oddziaływania zapachowego oraz bezpieczeństwa weterynaryjnego?

W ramach Planu Strategicznego dla Wspólnej Polityki Rolnej na lata 2023–2027, zaprogramowano interwencję I.10.2 Inwestycje w gospodarstwach rolnych w zakresie OZE i poprawy efektywności energetycznej, w ramach której rolnicy mogą uzyskać dofinansowanie na budowę biogazowni rolniczych (obszar A).

Dla operacji dotyczących biogazowni rolniczych zaplanowano kryteria wyboru¹, gdzie preferuje się m.in. udział wykorzystywania nawozów naturalnych (gnojowica, obornik) pochodzących z gospodarstwa, na potrzeby biogazowni rolniczej.

9. Czy Ministerstwa posiadają dane dotyczące liczby planowanych i funkcjonujących biogazowni rolniczych, które wykorzystują substraty pochodzenia zwierzęcego, odpady rolno-spożywcze lub produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego? Jeśli tak, proszę o przedstawienie tych danych w podziale na województwa.

Wg danych przekazanych przez KOWR, na dzień 15 lipca 2026 r. w rejestrze wytwórców biogazu rolniczego wpisanych było 211 instalacji biogazu rolniczego należących do 177 podmiotów, z czego:

- 187 instalacji wykorzystywało substraty do produkcji biogazu rolniczego, w tym 175 wykorzystywało substraty pochodzenia zwierzęcego, odpady rolno-spożywcze lub produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego,
- 21 instalacji wytwarza wyłącznie energię elektryczną z biogazu rolniczego (z pozyskanego biogazu rolniczego),
- 3 instalacje zostały wpisane do rejestru w drugim kwartale 2026 r., tym samym pierwsze sprawozdania z prowadzonej działalności zostaną przekazane do KOWR

~~do 14 sierpnia 2026 r.~~

¹<https://www.gov.pl/web/rolnictwo/wytyczne-szczegolowe-w-zakresie-pryznawania-i-wypłaty-pomocy-finansowej-w-ramach-planu-strategicznego-dla-wspolnej-polityki-rolnej-na-lata-20232027-dla-interwencji-i102-inwestycje-w-gospodarstwach-rolnych-w-zakresie-oze-i-poprawy-efektywnosci-energetycznej>

Tabela – liczba biogazowni rolniczych wykorzystujących substraty (według miejsca wykonywania działalności gospodarczej) w podziale na województwa

Lp.	Województwo	Liczba wszystkich biogazowni rolniczych wykorzystujących substraty	Liczba biogazowni rolniczych wykorzystujących substraty pochodzenia zwierzęcego, odpady rolno-spożywcze lub produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego
1	Wielkopolskie	31	27
2	Mazowieckie	20	19
3	Warmińsko-mazurskie	20	19
4	Zachodniopomorskie	19	18
5	Lubelskie	15	15
6	Łódzkie	14	12
7	Pomorskie	12	11
8	Podlaskie	12	12
9	Lubuskie	12	12
10	Dolnośląskie	11	9
11	Podkarpackie	6	6
12	Kujawsko-pomorskie	5	5
13	Śląskie	4	4
14	Opolskie	3	3
15	Świętokrzyskie	2	2
16	Małopolskie	1	1

10. Czy Ministerstwa przewidują przygotowanie ogólnokrajowych wytycznych dla samorządów dotyczących oceny lokalizacji biogazowni rolniczych, w szczególności w pobliżu zabudowy mieszkaniowej oraz gospodarstw prowadzących hodowlę drobiu lub trzody chlewnej?

Lokalizowanie biogazowni rolniczych podlega przepisom o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (11), w tym zasadom określonym w dokumentach planistycznych wydanych na ich podstawie.

Dodatkowo dla biogazowni rolniczych o mocy powyżej 0,5 MW przygotowywany jest raport oddziaływania inwestycji na środowisko (12). Tym samym inwestycja taka podlega szeregowi konsultacji, w tym z udziałem społeczeństwa.

Natomiast warunki techniczne dla budowli rolniczych, do których zaliczane są elementy instalacji biogazowni rolniczych m.in. zbiorniki na produkty pofermentacyjne w postaci płynnej, komory fermentacyjnej i zbiorniki biogazu, zostały określone w rozporządzeniu

Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 13 stycznia 2023 r. (13). Szczegółowe odległości dla tych budowli reguluje § 6 ust. 1 i 2 oraz § 7 rozporządzenia.

Ponadto na zlecenie KOWR w 2024 powstał opracowanie "Biogazownia rolnicza. Podręcznik dla samorządowca - wydanie drugie"², który zawiera informacje przydatne dla jst w procesie wydawania pozwoleń na realizację biogazowni rolniczych.

Dodatkowo informuję, że prowadzone badania pokazują, że biogazownie rolnicze powstające przy gospodarstwach rolnych przyczyniają się do obniżenia negatywnego wpływu działalności rolniczej na środowisko. Biogazownie rolnicze w 2025 r. wykorzystają 7,7 mln ton surowców, z czego 91,4 % stanowiły produkty uboczne i pozostałości z rolnictwa (w tym odchody zwierzęce) oraz przemysłu rolno-spożywczego. W wyniku wytworzenia biogazu rolniczego w 2025 r. powstało ponad 6 mln ton produktu ubocznego (pofermentu), który jest wykorzystywany jako nawóz, zastępując nawożenie mineralne oraz bezpośrednie stosowanie odchodów zwierzęcych. W procesie fermentacji metanowej ww. surowców, wytwórcy uzyskali ponad 515 mln m³ biogazu rolniczego oraz wyprodukowano ponad 1 080 GWh energii elektrycznej, co odpowiada potrzebom 540 tys. gospodarstw domowych.

Biogazownie rolnicze mogą stanowić istotną rolę w zapewnieniu lokalnej samowystarczalności energetycznej, nie tylko w kwestii zaopatrzenia w energię elektryczną, ale również w ciepło, chłód i paliwo gazowe. Warunkiem jest dialog i współpraca pomiędzy inwestorem, lokalną społecznością oraz władzami samorządowymi, co pozwala na wypracowanie rozwiązań przynoszących wszystkim wymierne korzyści.

Wskazać należy, że w Polsce funkcjonuje bardzo dużo biogazowni rolniczych, które poprzez odpowiednią lokalizację oraz dostosowanie do ilości lokalnie dostępnych substratów z rolnictwa lub przetwórstwa rolno-spożywczym, mogą służyć jako przykład dobrej współpracy dla wspólnych korzyści. Lokalizowane są np. w odległości nawet 75-120 m od zabudowań mieszkalnych, skąd dzięki budowie sieci ciepłowniczej dostarczane jest ciepło do odbiorców po znacząco obniżonych kosztach.

Dotychczasowe doświadczenia wynikające z prowadzonych inwestycji w biogazownie rolnicze wskazują, że najczęstszą przyczyną braku akceptacji dla lokalizacji biogazowni rolniczej są istniejące konflikty społeczne spowodowane innymi działalnościami

² <https://www.fdpa.org.pl/biogazownia-rolnicza-podrecznik-dla-samorzadowca-wydanie-drugie-v1>

inwestora lub brakiem chęci podjęcia dialogu z lokalną społecznością, a tym samym poszukiwania kompromisowych rozwiązań.

Z wyrazami szacunku

z up. Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Małgorzata Gromadzka

Sekretarz Stanu

/podpisano elektronicznie/

Podstawa prawna:

- (1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009, str. 1, z późn. zm.);
- (2) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 142/2011 w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, oraz w sprawie wykonania dyrektywy Rady 97/78/WE w odniesieniu do niektórych próbek i przedmiotów zwolnionych z kontroli weterynaryjnych na granicach w myśl tej dyrektywy (Dz. Urz. UE L 54 z 26.02.2011, str. 1, z późn. zm.);
- (3) Ustawa z dnia 21 listopada 2025 r. o zdrowiu zwierząt (Dz. U. z 2025 r. poz. 1795);
- (4) Art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2026 r. poz. 68, z późn. zm.);
- (5) Art. 25 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2026 r. poz. 68, z późn. zm.);
- (6) Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U. z 2023 r. poz. 1587, z późn. zm.);
- (7) Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 3 marca 2026 r. w sprawie wzoru dokumentu handlowego, w który zaopatruje się produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego i produkty pochodne przy ich przewozie wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2026 r. poz. 280);
- (8) Rozporządzenie Wykonawcze Komisji (UE) 2019/1715 z dnia 30 września 2019 r. ustanawiające przepisy dotyczące funkcjonowania systemu zarządzania informacjami w zakresie kontroli urzędowych oraz jego składników systemowych (rozporządzenie w sprawie systemu IMSOC) (Dz. Urz. UE L 261 z 14.10.2019, str. 37, z późn. zm.);
- (9) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/632 z dnia 13 kwietnia 2021 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 w odniesieniu do wykazów zwierząt, produktów pochodzenia

zwierzęcego, materiału biologicznego, produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych, produktów złożonych oraz siana i słomy podlegających kontrolom urzędowym w punktach kontroli granicznej oraz uchylające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/2007 i decyzję Komisji 2007/275/WE (Dz. Urz. UE L 132 z 19.4.2021, str. 24, z późn. zm.);

- (10) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (Dz. Urz. UE L 95 z 7.4.2017, str. 1, z późn. zm.);
- (11) Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2026 r. poz. 538, z późn. zm.);
- (12) Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. poz. 1839, z późn. zm.);
- (13) Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 13 stycznia 2023 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich usytuowanie (Dz. U. z 2023 r. poz. 297).

Do wiadomości:

Kancelaria Prezesa Rady Ministrów